

# Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

## GRUP HERMES

**President:** Joaquim Vidal i Perpinyà.  
**Consell d'Administració:** Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.  
**Consell Editorial:** Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

**Direcció Executiva:** Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

## Keep calm

Salvador Cot



## VA TENIR UNA MENTALITAT REFORMISTA EN L'ÀMBIT UNIVERSITARI

Joaquim Nadal i Farreras



Historiador.  
Universitat de Girona

## Sí Se Puede contra sí-sí

Una enquesta creativa a *El Periódico* i, patam, Pablo Iglesias i Joan Herrera es posen d'acord en cinc minuts. Una velocitat que contrasta vivament amb l'agonia de la llista conjunta del bloc independentista i els enfrontaments –ara soterrats, però només fins que tornin a emergir– que castiguen les relacions entre CDC, ERC i CUP. És fàcil criticar els líders per aquesta disfunció estratègica i, de fet, en tenen part de culpa. Però hi ha raons objectives que justifiquen la predisposició per al pacte de l'àrea “Sí se puede” i les enormes dificultats del camp del “sí-sí”.

Anem a pams. Herrera accepta la jerarquia de Pablo Iglesias i subordina l'estratègia d'ICV a un projecte su-

## Herrera subordina ICV a un projecte superior que passa per Madrid

perior, que passa per Madrid. Per això li costa poc inserir-se dins d'una candidatura que té per objectiu final col·laborar en un canvi polític a tot l'Estat. Al capdavant, passa el mateix entre CDC i ERC, que no tenen gaires dificultats per pactar en institucions intermèdies, com les diputacions o els consells comarcals. Però, a diferència d'ICV o Podem, Catalunya és el destí final de convergents i republicans. A més, com és lògic, Junqueras no accepta la jerarquia de Mas perquè són dos projectes en competència, situats en el mateix pla.

En teoria, aquestes dificultats podrien salvar-se per la via de les entitats. Aquesta és la tàctica d'Artur Mas. Però l'ANC, Òmnium o l'AMI són organitzacions de base transversal, cert, però amb uns vèrtexs completament partiditzats. Podria ser d'una altra manera, però és així.

Tot plegat, un context molt diferent al dels que han fet alcaldessa Ada Colau. Dit d'una altra manera, cal guanyar dividits. Això sí, la confluència posterior necessitarà el motor d'una gran pressió social.

# Bosch Gimpera i la universitat



XAVIER PORRATA

**F**rancisco Gracia Alonso és un arqueòleg i catedràtic de prehistòria amb una producció singular, que combina la recerca bàsica en els seus camps i la recerca sobre la més estricta contemporaneïtat en relació amb la cultura, la universitat i el patrimoni. Amb Glòria Munilla van presentar-nos, amb detall, la política de protecció del patrimoni durant la Guerra Civil a *Salvem l'Art* (2011), i van explorar la peripècia i el destí dels fons patrimonials embarcats en el vaixell *Vita a El tesoro del Vita* (2014). Amb Josep M. Fullola Pericot van reconstruir *El sueño de una generación. El crucero universitario por el Mediterráneo de 1933* (2006), de tanta transcendència intel·lectual i social, i amb el mateix Fullola i Francesc Vilanova van publicar la correspondència de Bosch Gimpera a *Lluís Pericot* (2002). La majoria dels seus treballs els ha editat el Servei de Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona.

## En el llibre ‘Pensar la Universitat. Escrits de Pere Bosch Gimpera’, Gracia analitza l'evolució de les universitats espanyola, catalana i, específicament, la de Barcelona

**ARA, CONTINUANT AMB** la seva tradició i trajectòria, ens presenta un nou volum, *Pensar la Universitat. Escrits de Pere Bosch Gimpera*, també publicat per la UB (2015), amb una extensa recopilació de textos doctrinals, polítics i de reforma universitària de Pere Bosch Gimpera, i amb un imprescindible índex onomàstic que en facilita la consulta. Però el llibre és molt més que una selecció de textos. Gra-

cia analitza l'evolució de les universitats espanyola, catalana i, específicament, la de Barcelona, els debats sobre la reforma de l'ensenyament universitari tant pel que fa l'estructura del mapa universitari com pel que fa als continguts dels programes d'estudi i, encara, sobre la governança de la universitat i el seu grau d'autonomia. Sempre amb el fil conductor del pensament i l'acció de Pere Bosch Gimpera.

**BOSCH VA GUANYAR LA CÀTEDRA** d'història antiga de la Universitat de Barcelona el 18 d'abril de 1916. Tant la seva experiència en els Estudis Universitaris Catalans, com la seva ampliació d'estudis a Alemanya foren elements que van configurar una mentalitat reformista, compartida per una bona colla de col·legues. La universitat espanyola era “un sistema obsolet i desfasat”, hi dominava la preeminència i la prepotència de la Universitat de Madrid, hi havia una manca total d'autonomia i la rigidesa de la provisió de places i de la formulació de plans d'estudis era absoluta. A Catalunya no hi havia cap lligam amb la realitat territorial cultural i lingüística. És en aquest context que Bosch Gimpera i Rubió i Lluch van elaborar un pla per a la reforma dels estudis de lletres de la UB (20-2-1918) i, en el marc de la celebració del II Congrés Universitari Català, els renovadors van impulsar manifestos adreçats a la Mancomunitat i “per a l'autonomia de la nostra universitat” (1918). El II Congrés Universitari va propiciar un projecte d'estatut de la Universitat Catalana (1919), que aspirava a la catalanització de la universitat, la flexibilització de la selecció del professorat i la lliure elecció curricular. Però el context polític va fer evident “que el problema de l'autonomia acadèmica apareixia associat a l'espantall de l'autonomia política”.

**EN AQUESTES CIRCUMSTÀNCIES**, la gran oportunitat va arribar amb la II República. L'elecció de Jaume Serra Hünter com a rector (16-6-1931) va propiciar l'accés de Bosch al deganat de la Facultat de Lletres, des d'on va aplicar reformes en el professorat i la docència (seminaris de recerca, càtedres d'història i literatura catalanes). La dimissió de Serra Hünter va facilitar l'elecció de Bosch Gimpera com a rector (13-12-1933). Els fets del 6 d'octubre amb el govern, i el rector a la presó, frenaren tot el procés fins al febrer del 1936, quan Bosch va ser restituit al rectorat, però la Guerra Civil va alterar el conjunt de la vida acadèmica.

**A L'EPÍLEG, GRACIA ESTABLEIX** una síntesi de les qüestions abordades per Bosch en els seus escrits reformistes, els resultats assolits, els avortats el 39, els assajats per ell en altres universitats, i considerats per Gracia, encara ara, premonitoris dels problemes que avui tenallen la universitat arreu i, específicament més, a Catalunya.